

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.377/2023/7.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Bodolai László ügyvéd

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Nehéz-Posony Katinka ügyvéd

ügyvéd címe.

A per tárgya:

személyiségi jog megsértésének megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

21.P.22.858/2022/14.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 90.000 (kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából releváns tényállás szerint az egyetemi hallgató felperes 2021 márciusától 2022 szeptemberéig a kávézó kávézóban bárpultosként dolgozott.

[2] Az alperes fotósa 2021. szeptember 20-án engedélyt kért arra, hogy lefényképezze a kávézó bárpultján elhelyezett, borraavaló gyűjtésére szolgáló, „Nyugdíjra

gyűjtünk” feliratú konzerves dobozt. Az elkészült képen a konzervdoboz mögött munkavégzés közben látható a felperes elhomályosított alakja.

[3] Az alperes kiadásában megjelenő „hvg 360” internetes sajtótermék 2021. szeptember 30-án „Hitelből, hozamra” című, valamint a hvg.hu internetes sajtótermék 2021. október 12-én „Felmérés: Soha nem lesz olyan időskorunk mint az osztrák nyugdíjasoknak” című cikkében a képet illusztrációként, a felperes hozzájárulása nélkül felhasználta.

[4] A felperes 2021. október 12-én e-mailben kérte alperest a cikkek eltávolítására, ellenkező esetben anyagi ellenszolgáltatás fejében késznek mutatkozott lemondani képmáshoz való jogáról. A megkeresésre az alperes nem válaszolt, majd a kép 2022. október 19-én is megjelent egy cikk illusztrációjaként.

[5] A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés *a)* pontjára, a 2:43. § *g)* pontjára, valamint a 2:48. § (1) bekezdésére alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a képmáshoz való jogát azzal, hogy a hozzájárulása nélkül készített róla felvételt és a képet a kiadásában megjelenő „hvg 360” elnevezésű internetes lapban 2021. szeptember 30-án megjelent „Hitelből, hozamra” című cikkben, továbbá a hvg.hu elnevezésű internetes lapban és az ahhoz tartozó Facebook-oldalon 2021. október 12-én megjelent „Felmérés: Soha nem lesz olyan időskorunk mint az osztrák nyugdíjasoknak” című cikkben felhasználta illusztrációként a felperes engedélye nélkül, mely képen a felperes és munkahelye is azonosítható, mivel az a felperest munkavégzés közben ábrázolja.

[6] Kérte, hogy a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján a bíróság tiltsa el az alperest a jövőre nézve a további jogsértéstől, azaz attól, hogy a felperesről készült képet használjon fel, valamint kérte, hogy kötelezze a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *c)* pontja alapján az alperest a sérelmes kép eltávolítására is a megjelölt cikkekből. Kérte az alperes kötelezését 600.000 forint sérelemdíj, és ezen összeg után a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján a keresetlevél benyújtása napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére is.

[7] Azzal érvelt, hogy az alperes úgy hozta nyilvánosságra képmását, hogy ahhoz nem járult hozzá. A képen az elhomályosítás nem elégséges ahhoz, hogy személye ne legyen beazonosítható, ráadásul munkahelye és munkaköre is felismerhető volt, mivel egyértelműen látszott, melyik kávézóban dolgozik bárpultosként. A cikkek megjelenése után magyarázkodnia kellett ismerősei körében.

[8] A sérelemdíj összegszerűsége körében kérte annak figyelembevételét, hogy a jogsértés milyen pszichés hatással volt a felperesre, valamint mások ugratását is el kellett viselnie. Álláspontja szerint a sérelmezett képről a munkahelye és a munkaköre is felismerhető. A jogsértés ismétlődő jellegének megállapíthatósága körében arra hivatkozott, hogy a kép 2022. október 19-én újabb cikkbe ágyazottan jelent meg.

[9] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását indítványozta. Előadta, hogy nincs összefüggés a cikkek és a kép között. Nem vitatta a felperes azonosítható voltát, megítélése szerint azonban a közvetlen környezetben, szűk körben való azonosíthatóság nem jelent bárki számára felismerhetőséget is.

[10] Azzal is érvelt, hogy a felperes a konzerves doboz lefényképezésére engedélyt adott, ami egyfajta „gyenge hozzájárulásként” volt vélelmezhető a kép elkészítéséhez, így abban a jóhiszemű tudatban volt, hogy a felperes ahhoz hozzájárult. Az elkészítéshez való hozzájárulás pedig – figyelemmel arra, hogy nyilvánvaló kellett legyen, a kép nem magánfelhasználásra készült – az illusztrációként való használatra is kiterjedt. Hangsúlyozta, hogy a felperes keresetei az alperes eltiltása és a jogsértő állapot megszüntetése körében okafogyottak, mivel a képet a keresetlevél átvételét követően eltávolította.

[11] A sérelemdíjat jogalapjában és összegszerűségében is vitatta, arra hivatkozással, hogy a képmásvédelmet nem alapozhatja meg az érintett személy személyes érzékenysége. Kiemelte, hogy az alperes jóhiszeműen, mindössze két cikkhez használta fel a képet, így a sorozatos, ismétlődő jelleg nem állapítható meg. Amennyiben egyáltalán megállapítható a jogsérelem, az véleménye szerint nem gyakorolt olyan hatást a felperes környezetére, amely a sérelemdíj iránti igényét megalapozná. Ebben a körben utalt a BH.2016.4.241. szám alatti eseti döntésre is.

[12] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes képmása védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felperes hozzájárulása nélkül 2021. szeptember 20-án felvételt készített róla és a kiadásában megjelenő „hvg 360” elnevezésű lapban „Hitelből, hozamra” című, 2021. szeptember 30. napján 8:00 órakor megjelent cikkben, továbbá a „hvg” elnevezésű internetes lapban és az ahhoz tartozó Facebook oldalán „Felmérés: Soha nem lesz olyan időskorunk mint az osztrák nyugdíjasoknak” című 2021. október 21. napján (helyesen: 2021. október 12. napján) 05:27 perckor megjelent cikkben felhasználta a felperest ábrázoló képet cikkének illusztrációjaként a felperes engedélye nélkül. Eltiltotta az alperest attól, hogy a jövőben a felperesről a 2021. szeptember 20. napján készített képet felhasználja, a kereseteket ezt meghaladóan elutasította.

[13] Megállapította, hogy a peres felek maguk viselik perköltségeiket, valamint kötelezte őket személyenként 18.000 forint kereseti illeték állam javára történő megfizetésére.

[14] Alkalmazott jogszabályként ismertette a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § g) pontját, a 2:48. § (1)-(2) bekezdését, valamint Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Alaptörvény) VI. cikkét és a IX. cikk (1) bekezdését.

[15] Először azt vizsgálta, hogy a sérelmezett kép alapján a felperes beazonosítható volt-e és ha igen, milyen körben vált felismerhetővé, majd azt, hogy a kép elkészültéhez és felhasználásához szükség volt-e a felperes hozzájárulására, illetve azt a felperes megadta-e. Arra – az alperes által sem vitatott – következtetésre jutott, hogy a felperes egyértelműen felismerhető volt egy szűk kör számára, amely a bírói gyakorlat alapján megalapozza a beazonosíthatóság megállapíthatóságát.

[16] Az alperesnek ki kellett kérnie a kép elkészültéhez és felhasználásához a felperes hozzájárulását, mivel a felperes nem közszereplő és megjelenítése nem közéleti kérdéshez kapcsolódott. A kép felhasználása a tájékoztatáshoz nem volt szükséges, csupán a cikkek tartalmának egy szellemes, frappáns, tömör képi megfogalmazását adta a középpontjában szereplő felirat okán, de nem a felperes személyére tekintettel.

[17] A sérelmezett képnek a cikkekből való eltávolítása iránti keresetet elutasította, mivel e kérelemnek az alperes önként eleget tett, míg az alperes eltiltása iránti kérelemnek helyt adott.

[18] A sérelemdíj körében figyelembe vette a jogintézmény kettős funkcióját, kiemelve, hogy a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint vizsgálendő szempontrendszerből következően a hangsúly a sérelemdíj kompenzációs funkcióján van, amelynek hiányában, önmagában magánjogi büntetésként nem állapítható meg. Értékelte a felperes reakcióit a kép megjelenéséről (amikor arról értesült, hogy a portálon a kép megjelent, azt válaszolta, hogy „hát jó”; hogy 2021. október 12-én e-mailben anyagi ellenszolgáltatás fejében késznek mutatkozott lemondani képmáshoz való jogáról; hogy a felperes és a tanú is úgy nyilatkozott, hogy a felperesnek „nem esett jól” egy barátja megjegyzése, az, hogy ugratták a kép megjelenése miatt).

[19] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperest jelentéktelen súlyú sérelem érte, amely – a sértettre gyakorolt szubjektív hatást vizsgálva – sem volt több annál, minthogy a megjegyzések a felperesnek rosszul estek. Nem volt

megállapítható okozatosság sem, mert akik bizonyítottan beazonosították a felperest, olyan megjegyzést tettek („felperes te sztár”), amely a felperes által megjelölt hátránynak nem minősül, és akik megjegyzést tettek, nem a cikk alapján közvetlenül, hanem a baráti társaságban, illetve magától a felperestől szereztek tudomást a cikk(ek)be foglalt képről. Ezért – sérelemdíjjal kompenzálható hátrány hiányában – a felperes sérelemdíj iránti igényét elutasította.

[20] A felek pernyertességének-pervesztességének arányát egyenlő arányban állapította meg, amire tekintettel – figyelembe véve a nagyságrendileg azonos ügyvédi munkadíj igényüket is – úgy rendelkezett, hogy költségeiket maguk viselik, a le nem rótt eljárási illetéket pedig egyenlő arányban kötelesek megfizetni az államnak.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett. Jogorvoslati kérelme az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására, ezen belül az alperes sérelemdíjban marasztalására irányult. Az alperestől másodfokú perköltséget is igényelt.

[22] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen utasította el a sérelemdíj megfizetésére vonatkozó kereseti kérelmét. A felperes az elsőfokú eljárás során bizonyíthatóan előadta azon sérelmeket és hátrányokat, amelyek őt a képfelvétel közlését követően érték és amelyek megalapozzák a sérelemdíj megállapítását. Jelentőséget kellett volna tulajdonítani annak, hogy a felvétel egy rendkívül széles olvasói táborral rendelkező sajtószerv nyomtatott és internetes oldalán, valamint Facebook-oldalán, több alkalommal is megjelent. A felperes kérte az alperes által közzétett hivatalos e-mail címen keresztül a kép eltávolítását, ezért nem helytálló az a védekezés, hogy az eltávolítási kérelmet nem észlelték és technikai okok miatt nem távolítottak el később minden fényképet.

[23] Álláspontja szerint a bírói gyakorlat a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása körében értékeli az olyan jellegű megjegyzéseket, mint amiket az elsőfokú ítélet is tartalmaz („nem esett jól neki”). A felperes sérelemdíj iránti igénye nem olyan eltúlzott mértékű, hogy további bizonyításra lett volna szükség, továbbá a megállapított jogsértés esetén a sérelemdíj intézményének kiüresítését jelentené, ha a sérelemdíj igényt teljes mértékben elutasítja a bíróság. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a jogsértés ismétlődő jellegét sem. A sérelemdíj megítélhetősége körében több kúriai határozatra is hivatkozott (Pfv.20.800/2018/4., Pfv.20.561/2018/3., Pfv.21.770/2018/5., Pfv.IV.20.981/2022/6.).

[24] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Érvelése szerint a felperes fellebbezése nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 371. § szabályainak, mert nem tartalmaz egyértelmű, határozott kérelmet és jogi indokolást arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú ítélet mely rendelkezését mennyiben kéri megváltoztatni, és a másodfokú bíróságtól melyik felülbírálati jogkör gyakorlását kéri.

[25] A sérelemdíj vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a jogsértéssel a felperesnek tényleges hátránya nem keletkezett. Álláspontja szerint a felperes csak olyan körülményeket adott elő, amelyek a szubjektív személyes sértettségére és egyéni érzékenységre utaltak, ezért nem elegendők annak megállapításához, hogy sérelemdíjat igényeljen. A felperes valós és tényleges sérelem bekövetkeztét nem bizonyította, az pedig, hogy egy kávézóban dolgozik, nem minősül társadalmilag hátrányosan megítélendőnek, hiszen az egyetemi hallgatók nagy része tanulmányai mellett dolgozik.

[26] A tanú által előadott helyzet, miszerint a felperest az ismerősei „cikizték”, objektíven elbírálva szintén nem jelent hátrányt, a felperes pedig nem állított és nem is bizonyított semmilyen körülményt, amely magánéletének, kapcsolatainak elnehezülésével

vagy komolyabb magyarázkodásra kényszerülésével járt, illetve az egyetemi tevékenységét, előmenetelét, vizsgaeredményeit vagy épp munkavállalását megnehezítette volna.

[27] Az alperes már a kép elkészítésekor jóhiszeműen járt el, hiszen elhomályosítva készítette el, majd amikor értesült a kifogásról, azonnal eltávolította a különböző megjelenési fórumokról. A felperes csak szűk körben vált felismerhetővé, a cikkek és az illusztráció pedig témáját tekintve semmilyen társadalmilag mélyen elítélendő tevékenységhez nem volt köthető. Utalt arra is, hogy a felperes által hivatkozott jogesetek nem tartalmazznak olyan releváns körülményeket, amelyek az elsőfokú ítélet megváltoztatására vonatkozó döntést támasztanák alá, részben teljesen eltérő tényállási alapjuk miatt.

[28] A fellebbezés alaptalan.

[29] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[30] A másodfokú felülbírálat az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett részét (a jogsértést megállapító, az alperest a további jogsértéstől eltiltó, a képnak a cikkekből való eltávolítása iránti keresetet elutasító rendelkezést) nem érintette [Pp. 358. § (5) bekezdése].

[31] Az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseit.

[32] A jogorvoslati kérelem a sérelemdíj megítélését célozta, vitatva az elsőfokú bíróság Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti mérlegelési tevékenységének helyességét; ezért az ítéltábla az érdemi döntés Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálatát végezte el. Abban kellett állást foglalnia, hogy a sérelemdíj megállapíthatósága során szükséges-e felülmérlegelni az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

[33] A sérelemdíjkövetelés elbírálásával kapcsolatban az ítélezési gyakorlatra jelentős hatást gyakorló, a Kúria Új Ptk. Tanácsadó Testületének véleménye alapján a Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulatának helyes értelmezése szerint a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz a nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a „jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulata mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nemvagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését.

[34] Személyiségi jogsértés megállapíthatósága esetén az alperesnek kell kimentenie magát a vonatkozó kontraktuális vagy deliktuális felelősségi mérce szerint, valamint neki kell bizonyítania azt is, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben a felperest nem érte olyan súlyú nemvagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélését indokolná. Ez utóbbi következtetésre a bíróság az eljárásjogi rendelkezések alapján is eljuthat, ha arról hivatalból tudomása van vagy az köztudomású ténynek tekintendő [a Pp. 266. § (2) bekezdése].

[35] Mindezekből következően valamely személyiségi jog megsértésére alapított kereset esetén a személyiségi jogi jogsértést állító félnek – a Pp. 170. § (2) bekezdés c) pontjában szereplő tényállítási kötelezettségéből is levezethetően – meg kell jelölnie azt a konkrét nem vagyoni sérelmet (immateriális hátrányt), amely őt az állított jogsértő magatartás következtében érte.

[36] A bíróságnak a személyiségi jogi jogsértés megtörténte körében fogatosított bizonyítást követően, értelemszerűen a jogsértés tényének a megállapíthatósága esetén kell döntenie arról, hogy a sérelmet szenvedett fél által megjelölt nem vagyoni sérelem

bekövetkezése a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján köztudomású tényként bizonyítottanak elfogadható-e, amennyiben pedig nem, úgy a nem vagyoni sérelemre vonatkozóan bizonyítási eljárást kell lefolytatnia.

[37] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utolsó fordulata tehát a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felperest, a köztudomás szerinti tényként értékelhető nem vagyoni sérelmet azonban meg kell jelölnie. A sérelmet szenvedett fél – a kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően – nincs elzárva attól sem, hogy a köztudomás szerint is elfogadható hátrányt meghaladó egyéb olyan, a jogsértéssel összefüggésben bekövetkezett sérelmet bizonyítson, amely magasabb összegű sérelemdíj megállapítását alapozza meg. Az alperes pedig bizonyíthatja, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben a felperest nem érte sérelemdíj megítélését indokoló nem vagyoni hátrány vagy kimentheti magát a felelősség alól annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható.

[38] A bíróságnak e – köztudomásúként figyelembe vehető – tények és az őket meghaladóan előadott és bizonyított hátrányok alapján kell mérlegeléssel megállapítania azt az összeget, amely adott esetben a sérelemdíj reparatív és preventív funkciójának érvényesülését biztosítja. Ennek során figyelemmel kell lennie az eset körülményeire, a személyi sérelem súlyára, következményeire, a károsodáskor fennálló ár- és értékviszonyokra, továbbá az összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott bírósági döntésekre is.

[39] A Kúria precedens értékű döntése (Pfv.IV.21.764/2015. - BH2016. 241.) elvi jelentőséggel állapította meg, hogy a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. A Kúria Pfv.20.801/2021/5. számú ítéletében kifejtettek szerint a sérelemdíj megítéléséhez elengedhetetlenül szükséges, hogy a sértett oldalán a megállapított személyiségi jogsértéssel összefüggésben érdemben értékelhető nem vagyoni hátrány legyen kimutatható. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése a kialakult ítélkezési gyakorlat szerint csupán eljárásjogi szempontból rendelkezik úgy, hogy a hátrányok tekintetében külön bizonyítás nem szükséges (a Kúria Pfv.IV.20.348/2023/5. számú ítélete).

[40] Amennyiben nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nem vagyoni hátrány keletkezett és a megállapított jogsértés tárgyi súlya sem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható (a Kúria Pfv.IV.20.954/2022/4. számú ítélete). Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélkezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felperest.

[41] Az ítélkezési gyakorlat tekintettel van arra a körülményre, hogy a személyiségben okozott hátrányok az esetek nagy részében – köztudomású voltuk ellenére – bizonyíthatatlanok abban az értelemben, hogy megállapíthatóságukhoz – egy szokásos módon történő perbeli bizonyításhoz szükséges mértékkel összehasonlítva – nincs elegendő adat.

[42] Más esetekben a bizonyítás azért mutatkozik szükségtelennek, mert a bekövetkezett hátrány és a követelt sérelemdíj nem tér el más, hasonló jogsértések esetén bekövetkezett hátrányoktól. Ebből következően a sérelemdíjnak az ügyek ténybeli alapjai közötti azonosságra tekintettel bevett gyakorlata van.

[43] A jelen ügyben azonban a felperes a hátrány tekintetében köztudomásúként elfogadható körülményt nem adott elő. Arra hivatkozott - és ebben a körben kérte tanú meghallgatását is -, hogy őt kellemetlen megjegyzések, negatív hatások érték amiatt, hogy

képmása a perbeli cikkekben megjelent, továbbá munkahelye és munkakörének felismerhetősége miatt magyarázkodnia kellett. Személyes meghallgatása során elmondta, hogy egy barátja azt követően, hogy beszéltek róla, megjegyzést tett, ami rosszul esett neki. A tanúként meghallgatott tanú pedig arról számolt be, hogy a felperest többen is ugratták, és amikor beszámolt neki arról, hogy egy összefüggésben szóba került az eset, az a felperesnek rosszul esett.

[44] A rendelkezésre álló peradatok összességében értékelésének eredményeként az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes csupán jelentéktelen súlyú sérelmet szenvedett.

[45] A képen a felperes elhomályosítva, a kép háttérében látható és nem tanúsít olyan magatartást, amely személyének külső megítélésére bármilyen hatást gyakorolt volna.

[46] A tanúbizonyítás eredménye nem volt alkalmas arra, hogy a megállapított jogsértés tárgyi súlyát, vagy a sérelemdíj alapjául szolgáló, jogszabályi követelményként megjelenített körülményt alapozzon meg.

[47] A felperes saját sértettségének érzése önmagában nem ad okot sérelemdíj megállapítására, olyan külső, objektív mérce szerinti hátrányt pedig a felperes nem jelölt meg, amely megalapozná a sérelemdíj megállapítását és az a köztudomás szerint sem volt figyelembe vehető.

[48] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az alperesnek járó másodfokú perköltség megfizetésére a peresztes felperest kötelezte a Pp. 364. §-a szerint irányadó Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése alapján. Az ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint, a költségjegyzéken felszámított összeggel azonosan határozta meg.

[49] Az eljárás a tárgyi illetékfeljegyzési jog hatálya alá tartozik, a felmerült fellebbezési illeték megfizetésére a peresztes felperes a Pp. 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján köteles.

[50] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben a fél az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2023. október 10.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró